

„For dit Vedkommende har jeg da altsaa faaet Ret — desværre.“

„Har du det? Da har jeg selv en ganske anden Opfattelse af min Udvikling. Jeg føler det, som om jeg i det sidste Aar er vaagnet op af en dyb Søvn, ja undertiden synes jeg, at jeg er den eneste rigtig levende i Verden. Og hvorfor er du i Grunden saa forarget? Du har dog for dit eget Vedkommende holdt dig den groteske Spøgelsekehraus forsigtig paa Afstand. Du anbefaler mig Ægteskab, men selv har du ikke giftet dig og tænker vist heller ikke paa at gøre det. Du vil absolut have mig ind i Politiken og kaste mig i Armene paa Selskabet, men selv er du mere end ængstelig for at blive begramset af Offenhedens Slagternæver.“

„Jeg har min Plads i Ambulancen. Den giver mig foreløbig Beskæftigelse nok.“

Torben Dihmer nikkede.

„Du har Ret; det Synspunkt forstaar jeg! . . . Ja, Menneskeslægten er syg, — afsindig. Hvad jeg i disse ti Maaneder har været Vidne til i tre Verdensdele, har bestandig mindet mig om den uhyggelige Rastløshed, hvormed en gal Mand arbejder paa sin egen Ødelæggelse. Jeg er overbevist om, at vi staar foran en Verdens-Katastrofe. Hele den forcerede Kraftudfoldelse, som alle Nationer er saa stolte af, denne vanvittige Produktionsfeber, der ikke svarer til noget naturligt Behov, — det *maa* være et dødsdømt Samfunds sidste Krampetrækninger. Jeg forstaar ikke, at ingen andre føler det paa samme Maade. Een er der jo forresten — det er sandt, — du maa vel næsten kende ham, Asmus? En Distriktslæge paa Fyn, Povl Gaardbo.“

„Ja — hvad han? Er det hans taabelige Skrivelser, du er kommen ud for?“

„Taabelige? . . . Jeg finder dem tværtimod meget fornuftige.“

„Ja, naturligvis!“ udbrød Asmus og gik i Forbitrelse ud paa Gulvet. „Hos en Kvaksalver maatte du havne tilsidst! Det forstaar jeg nu! Men det vil jeg sige dig, Torben, at opgiver du ikke dine forrykte Selvmordsplaner . . . ja, det nytter ikke, du protesterer! Jeg kalder dem saadan —!“